

KATARÍNA MAYER

# GAMBLERKY



MARENČIN PT





KATARÍNA MAYER  
**GAMBLERKY**

**MARENČIN PT**

© Katarína Mayer, 2018  
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2018  
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia  
[www.marencin.sk](http://www.marencin.sk) [marencin@marencin.sk](mailto:marencin@marencin.sk)  
Cover © Martin Mayer  
Layout © Marenčin Media, s. r. o.  
761. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0371-1

## ČASŤ I

### KARTY SÚ ROZDANÉ

#### 1

„Ty si podviedla Alexa? Zbláznila si sa?! Ako si len mohla?!“ Laura sa postavila od stola tak prudko, že jej stolička ledva udržala balans na zadných nohách. Prikopla ju späť k stolu a so zovretými päťami prešla k oknu nad drezom plným špinavého riadu z predošlého večera. Laura sa o kuchyňu, a v podstate celý svoj dom, veľmi nestarala. Vlastne to bol jej dom len technicky. Naposledy sa tu cítila doma, keď tu vyrastala a jej mama sa tu o všetko s láskou starala.

Laure oči potemneli od rozhorčenia a frustrácie. Vždy ju prezradili. Modrá dúhovka jej záhadne menila farbu podľa toho, akú mala náladu. Naplnila pohár vodou a odpila si. Nebola smädná, len sa potrebovala zamestnať, aby spracovala prekvapenie, ktoré jej priateľka naservírovala k rannej káve.

Tri ženy sa pravidelne stretávali u Laury doma. Atraktívne matky, ktorých život bol na prvý pohľad normálny až nudný, pripomínali filmové čarodejnice z Eastwicku. Blondínka Anna, ryšavá Emma a tmavovláska Laura síce spolu neplánovali vraždu, ale ich život v malej dedinke bol predsa len zahalený tajomstvom.

Sedeli v malej kuchyni s priveľkým jedáľenským stolom, ktorá pripomínala panelákový byt zo sedemdesiatych rokov. Laura tu nechcela žiť a s rovnakým entuziazmom sa k tejto domácnosti aj správala. Nemala záujem to tu skrásliť, zmodernizovať ani zútulniť. Tento dom jej poskytoval strechu nad hlavou a to jej momentálne stačilo.

Kávičkovali tu však rady. Niekoľkokrát týždenne. Laurin dom im poskytoval súkromie. To bolo pre ne dôležitejšie ako dizajn a estetika. Ich ranný rituál býval väčšinou príjemný. Po odhalení Emminho indiskrétneho dobrodružstva ostalo ráno horkejšie ako káva, ktorú práve pili.

„Zaujímavé, že mi to vyčítaš práve ty!“ Emme sa zlomil hlas a oči jej zaliali slzy smútku a zlosti zároveň. Oprela si lakte o stôl, ktorý si snád pamätala aj prvú svetovú vojnu, vložila si svoju bledú pehavú tvár do dlaní a ťažko si vzdychla.

„Práve ja dobre viem, ako moja nevera ublížila mojej rodine! Môjmu manželstvu! Mojim deťom!“ povedala Laura pomaly a zachrípnuto, ale s bolestnou rozhodnosťou. Bola rada, že im stála chrbtom, lebo cítila, ako ju začínali rezat' oči. Kuchynské okno smerovalo na východ. Jej mama to tak chcela, aby každé ráno strávili v záplave lúčov a začali deň s radosťou, teda okrem tých upršaných, keď rozveselila domácnosť hudbou. Jej otec pokladal smerovanie ich kuchyne za praktické, lebo veľkú časť roka nemuseli pri raňajkách svietiť. Dnešné ranné slnko premietalo svetelnú hru na stene nad stolom, ale jeho trblietavý tanec nespôsoboval radosť. Skôr prehĺbil tieň, ktoré by každá z prítomných žien radšej ignorovala.

„Ok, baby, nechajme to tak. Večer odchádzame, potrebujeme sa pripraviť,“ povedala Anna, rozpačito si zasunula neposlušnú kučeru za ucho a zahniezdila sa na vŕzgajúcej stoličke. Neodvážila sa však zdvihnúť zrak od šálky. Posledné, čo by práve chcela, bolo stretnúť sa s pohľadom ktorejkoľvek z priateľiek.

„S kým si sa vyspala?“ Laura sa otočila od okna s pohľadom upretým na Emmu.

Anna pokrčila plecami a rezignovane sa oprela. Pochopila, že zmena témy bola zbytočnou snahou. Dlaňami zovrela šálku v nádeji, že by v nej mohla utopiť napätie v miestnosti.

„S Markom,“ takmer zašepkala Emma a zdvihla zrak k šokovanej Laure. Prehltla a zrazu mala pocit, že sa povracia. Zdôverila sa so svojou avantúrou priateľkám v nádeji, že sa jej ul'aví. Namiesto toho sedela ako obvinená na súde a žalúdok jej zvierala vina.

„Čože? S Markom? S Markom Bellinim?“ Laura sa pomaly vrátila k stolu a zhrozene sa zviezla na stoličku vedľa Emmy. Nadýchla sa, akoby chcela niečo povedať, ale na pol ceste si to rozmyslela a upriamila pohľad na dno dopitej šálky.

Keď bola Emma malá, nechtiac odlomila uško cukorničky z čajovej súpravy po starej mame. Cukorničku vo vitríne pootočila, aby mama nezistila, že jej vzácné dedičstvo bolo zničené. Emma však nemohla spávať a trápila sa niekoľko dní, až sa napokon priznala. Ani si veľmi nepamätala, ako jej mama zareagovala, ale nikdy nezabudla na dni plné agónie, ktoré viedli k jej priznaniu. Rovnaké pocity sa vyplavili aj teraz. Prešla pohľadom z Laury na Annu, ale márne hľadala oporu. Obe ženy hľadeli do šálok, akoby tam mali napísané, ako sa zachovať.

„Ty si takmer vo finále turnaja s tými najdôležitejšími hráčmi sveta a pokojne riskuješ, že ťa niekto obviní z podvodu?“ rozhodla sa Laura napokon prehovoriť. Veľmi opatrne púšťala každé slovo z úst zo stra-

chu, že vypovedané sa stane naozaj realitou. „Máš miesto pri stole, kde môžeme vyhrať pekný balík peňazí, a ty všetko riskuješ a začneš spať s manažérom kasína, ktorý ten turnaj organizuje? S mužom, ktorý občas pri tom stole rozdáva karty?“

Posledné otázky už mali kadenciu samopalu. Laura buchla po stole a z nedopitých šálok vyšplechlo pár kvapiek kávy na biely obrus.

„Ja s ním nespávam! Ja som sa s ním vyspala len raz!“ precedila zamračená Emma cez zuby, ale jej hlas nabral na intenzite.

„Ale my sme na teba vsadili kopu prachov!“ vyštekla Laura tak prudko, že keby medzi nimi nebol stôl, tak by Emmu jej slová zrejme zasiahli fyzicky.

Ešte nikdy nehrali v turnaji takého kalibru. Často hrali pri stoloch, kde išlo o veľa, ale tento turnaj bol len pre pozvaných a výška výhry mohla dosiahnuť stovky tisíc eur. Keď Emma dostala pozvánku, nemohli uveriť, aké mali šťastie. Rýchlo sa rozhodli, že bude hrať za ne, za všetky. Na zápisné prispeli rovnakým dielom. V priebehu niekoľkých víkendov sedela Emma pri stole s hráčmi z celého sveta. Dostala sa do semifinále. Tento víkend bude hrať s poslednými desiatimi súpermi. A potom už len finále. Aby sa dostali tak ďaleko, museli byť veľmi kreatívne. Potenciálna výhra bola vysoká, ale rovnako vysoká bola možnosť odhalenia ich vzrušujúcej zábavky.

Poker začali hrať pred desiatimi rokmi. Najprv iba online. Hrali len pre zábavu a možno aj preto sa na nich Šťastena usmiala. Zarobili niekoľko tisícok a začali túžiť po vzrušení zo skutočného kasína. Rozhodli sa ísť si to vyskúšať do Vegas. Iba raz. Karta im išla výborne a tak ich plán „iba raz“ zlyhal. Začali do Vegas lietať pravidelne. Keď sa im darilo, časť peňazí investovali. Keď sa im nedarilo, vždy mali nejakú rezervu odloženú na účtoch v banke na Cypre. Akosi sa im ale darilo byť v pluse a tak si túto zábavku užívali so všetkým luxusom, čo k tomu patrilo, a ktorý vo svojom bežnom každodennom živote nemali. V malej dedinke na rakúskom pohraničí totiž luxus predstavoval nový traktor. Ale tri priateľky hrali poker s bankom vyšším ako ročný rozpočet celého Nickelsdorfu.

„Stálo to za to?“ Anna prerušila ťaživé ticho. Obe ženy pri stole na ňu zarazene pozreli. „Aký bol v posteli?“ doplnila a začervenala sa ako pubertiačka.

„Bohužiaľ“, vzdychla si Emma. „Bol výborný“, žmurkla so šibalským úsmevom.

Malú kuchyňu naplnil smiech a hustá atmosféra sa takmer rozplynula. Poznali sa dlho a dôverovali si. Nikdy sa nedokázali na seba dlho

hnevať. Spájalo ich puto, tajomstvo, ktoré ich často prinútilo klamať a podvádzať, ale k sebe boli vždy úprimné.

Emma nespustila pohľad z Laury. Potrebovala vedieť, že všetko bude ok. Že jej nevhodnú, aj keď príjemnú indiskrétnosť, môžu hodiť za hlavu a zabudnúť.

„Stále sa na teba hnevám,“ odpovedala Laura na jej nevypovedanú otázku s úsmevom, ktorý naznačil takmer úplnú amnestiu.

„Ja viem a tiež ťa mám veľmi rada,“ žmurkla Emma a ponad stôl chytila priateľku za ruku.

O šiestej večer vyrazia na letisko. Pôjdu, ako vždy, Lauriným autom. Prezlečú sa v lietadle. Budú letieť samé. Pohodlie súkromného lietadla im poskytne všetko, čo potrebujú, aby sa pripravili na svoj víkend plný vzrušenia a zábavy. Prenájom vlastného lietadla bol už pre ne samozrejmosťou. Mohli by ušetriť, keby leteli komerčnými aerolíniami, ale ony potrebovali súkromie, pohodlie, rýchlosť a vlastný časový plán letu. Čo rozhodne nepotrebovali – niekoho stretnúť. A dobré jedlo v privátnom lietadle bolo len ďalším bonusom.

O pár hodín sa malo začať ďalšie vzrušujúce dobrodružstvo. A o dva dni budú opäť doma pri svojich blízkych, v pokojnej jednotvárnosti dedinského života.

## 2

„Čo je to za žena, čo odíde od rodiny na celý víkend?“ zašomrala Emmina svokra a ani sa nenamáhalá predstierať, že to akože hovorí len pre seba. Emma prevrátila očami a pousmiala sa. Obúvala si nerozviazané tenisky a snažila sa nájsť rovnováhu na jednej nohe, aby zároveň dočiahla na obuvák. Priniesla Alexovej mame obed, tak ako to robievala dvakrát do týždňa už dlhých desať rokov, a ako vždy sa už nevedela dočkať, kedy vypadne. Ostatné dni pomáhala svokre opatrovateľka, ktorú Alex najal, keď pochopil, že radšej bude platiť sociálnej pracovníčke, ako mať doma každý deň peklo. Emma to peklo predstierala, lebo vedela, že to je najúčinnější forma manipulácie, a hlavne vedela, že svokra svoju nemobilnú závislosť predstiera.

„A príde Alex ku mne cez víkend?“ ozval sa svokrin hlas z obývačky. „Aspoň mu navarím,“ dodala.

*To iste, seba nakŕmiť nemôže, ale zrazu by behala po kuchyni.* Emma pokrútila hlavou a siahla na kľučku.

„Nebojte, prídu a donesú vám aj obed,“ zakričala a prešmykla sa cez dvere.

Rýchlym krokom prebehla cez čerstvo pokosený dvor. *Ha, Alex sa ani nepriznal, že včera bol mamičke pokosiť. A vraj ostal dlhšie v práci, aby dokončil nejaký výkaz.* Emma si povzdychla, ale vlastne ju to neprekvapilo. Hrali túto hru už dost' dlho na to, aby ju ešte niečo vytáčalo. Nemala svoju svokru rada. Vlastne to bol vzájomný pocit, ktorý obe kvôli Alexovi potláčali a žili tak v nevyslovenej dohode, že sa budú tolerovať. Niekedy to išlo ľahšie, inokedy ich zachránilo, že žiadna z nich nemala v ruke zbraň. Emma vinila matku svojho manžela za to, aký život musela žiť. Život žienky domácej na malej dedine určite nikdy nefiguroval v jej snoch. Úspešná podnikateľka, prvá žena na poste prezidentky nejakej nadnárodnej spoločnosti, členka parlamentu možno. Ale láska ju strhla iným smerom. A prežiť to mohla len tak, že si našla vinníka.

S Alexom sa spoznali na výške. Boli skvelý pár – obaja mladí, krásni, ambiciózni a zamilovaní. Mali veľké plány, ako dobyjú svet. V poslednom ročníku obaja dostali ponuku pracovať pre jednu z top konzultačných firiem a už sa nevedeli dočkať, ako začnú liezť po kariérnom rebríku, drieť minimálne osemdesiat hodín týždenne a zarábať veľké peniaze, ktoré nebudú mať čas minúť. Všetko vyzeralo tak ružovo. A potom dostal Alexov otec porážku a už sa z nemocnice nevrátil. Mama potrebovala pomoc a Alex, jediný syn, nedokázal odmietnuť. Emma, postavená pred rozhodnutie kariéra alebo láska, si zvolila lásku. Za odmenu mala muža, ktorý jej nosil modré z neba. A nenaplnenú túžbu niečo dosiahnuť. Alexova láska a oddanosť jej dávali zmysel života, ale niekde hlboko bolo prázdno, ktoré túžila naplniť.

Otvorila ťažkú bránu a vyšla na hlavnú ulicu. Zavrela oči, oprela sa a cez tričko cítila chlad múru na chrbte. Tvár jej ale túžobne nasávala teplo voňavej jari a slniečka presvitajúceho cez koruny vysokých javorov, ktoré zakrývali fasády domov na Hlavnej ulici. V starej časti Nickelsdorfu boli ulice lemované vysokými múrmi. Záhrady a hospodárske dvory boli schované za nimi.

V kohosi dvore brechal pes, z opačnej strany sa ozývala kosačka, nad hlavou Emme švitorili vtáčky. Koncert dediny bol balzamom na dušu po ráne u Laury a nepríjemnou povinnosťou u svokry. Otvorila oči a pozrela na obedár v ruke. Konečne má pred sebou milú každodennú povinnosť. Myšlienka na Alexa jej rozprúdila štekľivý pocit v žalúdku. K banke to bolo iba pätnásť minút pešo. Milovala tento svoj každodenný rituál. Ticho a pokoj Hlavnej ulice zmenili jej každodennú prechádzku na akúsi meditáciu. Pár minút, kedy bola len sama so sebou, a dobila si baterky. V hlave vždy vybilancovala stávky a skalkulovala možnosť výhier a strát. V pokri aj v živote.

Mala rada túto malú komunitu. Rakúšania, Slováci a Maďari tu žili už od čias Márie Terézie. Navonok v harmónii, ale inak v mierovej, vzájomne akceptovanej, a vlastne vítanej, segregácii. Emma nikdy veľmi nezapadla, bola prisťahovec z mesta, ale manželova komunita ju napokon prijala. Niežeby o to stála. Dlhو dúfala, že tu žijú len dočasne.

Keď Alexa povýšili na manažéra pobočky v miestnej banke, bolo jasné, že odtiaľto už neodídu. A tak sa usadila. Zo začiatku ju nový život zamestnával dosť na to, aby vytlačila svoju túžbu po kariére. Alex potreboval pomoc s mamou, domom a so všetkým a ona chcela stáť pri svojom mužovi. Rozhodla sa, že nenaplnenú kariéru si vynahradiť deťmi. Aspoň to už bude mať z krku a potom odtiaľto odídu a bude sa môcť venovať práci. Narodil sa Peter a vedela, že ďalšie deti už nechce. Pustila sa do stavby domu, aby zamestnala myseľ. Navonok jej život vyzeral skvelo. Všetko bolo usporiadané. Všetko bolo ideálne. Všetko bolo nudné.

Emma Alexa milovala. Ale láska nestačila. Chýbalo jej vzrušenie a zábava. Občasný útek z jednotvárnosti. Poker začala hrať po narodení syna. S postupom času jej hra vniesla do života rovnováhu. Teda ak sa jazda na horskej dráhe dá nazvať rovnováhou.

Zvon na kostole odbil trištvrte na dvanásť a Emma pridala do kroku. Zakývala babkám sediacim na lavičke. Seniorky sa cez cestu pozerali na obecný úrad. Budova trápne kontrastovala s pôvodnou architektúrou ulice a aj po roku od kolaudácie Emmu ešte vždy zaskočilo, že tu stála. Ktokoľvek ju navrhol, určite nikdy ich dedinu nenavštívil. Štvorcová budova bola takmer celá presklená. Úradníci v nej boli celý deň ako vo výklade. Táto stavba určite povzniesla transparentnosť v politike na úplne novú úroveň. Emma zbadala pekárovu manželku, ako rozhorčene gestikuluje starostovi popod nos. Stál tam a nevedel sa dostať k slovu. Kto vie, čo sa stalo? Emma sa pousmiala a pozrela na klebetnice oproti. Do večera sa to určite dozvie. Nič sa tu neutajilo. Často sa divila, ako je možné, že nikto ešte neodhalil ich zábavku.

„Grüss Got, Adam!“ Emma sa usmiala na podivného, ale veľmi šikovného kvetinára. Jeho malé preplnené kvetinarstvo vždy potešilo jej zmysly cestou do banky.

„Emma!“ florista sa usmial. „Ako sa darí?“

„Výborne. Ďakujem za opýtanie. Dnes máme opäť krásny deň.“

„Možno trochu priteplý. Musím poliať kvety aj niekoľkokrát za deň a to je ešte len máj,“ zahundral Adam a ani nezdvihol zrak od veľkého ružového rododendronu. Police s kvitnúcimi primulami a sirôtkami mal vyložené vonku pred obchodom. Výhodou malej dediny bolo, že pokojne

mohol zastavať celý chodník, lebo aj tak po ňom prešlo minimum ľudí. A tým, ktorí po ňom prešli, kvetinová prekážková dráha nevadila.

„Vidím, že aj dnes dostane Alex obedík priamo do práce. Ty ho ale rozmaznávaš,“ Adam sa vystrel s laškovným úsmevom na perách. Utrel si pot stekajúci spod slameného klobúka. V zelenej zástere a červenej károvanej košeli, ktorá bola minimálne o jedno číslo menšia, ako by potreboval, sa podobal na karikatúru z reklamy na záhradnícke potreby.

„Adam, veď keby som za ním každý deň na obed nešla, ani by som ho poriadne nevidela. Tuším má tú prácu radšej ako mňa,“ Emma žmurkla a privoňala si ku kytičke konvaliniek.

„Má doma takú fešandu. Ja by som ani do práce nešiel,“ Adam si narovnal okuliare a žmurkol späť.

„Aké nádherné tulipány. Takúto farbu som ešte ani nevidela,“ prerušila Emma ťažkopádne flirtovanie.

Akokoľvek sa Adam snažil, všetci v dedine verili, že musí byť gay. V každom prípade predstierať, že je heterosexuál, bolo pre neho rozumnejšie riešenie. Teda hlavne ak chcel žiť a predávať kvetiny práve v Nickelsdorfe. Ak by nepredstieral, musel by sa presťahovať. Všetci sa tu tvárili, že pokrok, moderné zmyšľanie a spoločenská otvorenosť dorazili aj sem, ale realita bola o niečo menej tolerantná. Tradície si tu všetci vážili nadovšetko.

„Hneď by som ich kúpila, ale odchádzam preč. Doma by ich určite nechali uschnúť, kým prídem,“ povedala Emma.

„Asi uschnú tu. Odchádzam do Vegas a môj synovec...“

*Doriti!*

Adam chodieval do Vegas dvakrát do roka. Všetci to vedeli. Všetci sa divili, čo tam robí. Mnohí neverili, že tam naozaj chodí. Emma s priateľkami však pre istotu nikdy do Vegas nešli vtedy, keď Adam. Našťastie pre nich, on sa tým nikdy netajil a keby mohol, tak by to vyhlásil v miestnom rozhlase. Tentokrát na to však nemysleli. Ich cesta bola diktovaná turnajom. Nemali na výber. *Musím zavolať Laure. Doriti!*

Adam pokračoval vo svojom monológu o tom, ako jeho synovec zakaždým nechal vyschnúť všetky kvety, ale Emma ho už nepočula. Stála pri ňom, prikyvovala, ale nepočula. Adamova cesta bola zrazu len nepodstatnou prekážkou. Cítila, že karty, ktoré jej dnešný deň rozdal, by ju mohli stát oveľa viac, ako celý bank v turnaji. Po chrbte jej prebehli zimomriavky. Hrdlo sa jej stiahlo intenzívnejšie, ako pri otočení karty, ktorú dostala od krupiera. V ruke jej zvlhla rúčka tašky s obedom. Žiadne kasíno ešte nezažilo Emmu v takomto strese. Na tvári jej síce nebolo nič poznať, ale ak by tlkot srdca vedel poháňať auto, tak by v tejto chvíli pokojne mohla

zásobovať celú stajňu formule jedna. Zamrmlala Adamovi na pozdrav a vykročila na druhú stranu cesty.

Oproti banke stál Mark Bellini.

### 3

Mark vyceril krásne biele zuby a vyčaril jamku v pravom líci. Opretý o auto, na ktorom zrejme prišiel, voňavý, vo svojej dizajnerskej bundičke a tmavých rifliach, ktoré perfektne obopínali jeho boky, len zvýrazňoval, ako sem nepatril.

Parkovisko pred bankou bolo malé, rovnako ako bezvýznamná po-bočka na konci sveta. Boli tu miesta len pre štyri autá, zhruba o dve viac, ako bolo kedykoľvek nutné. Jedno miesto patrilo riaditeľovi banky. Pri pohľade na Alexove Volvo zaplavila Emmu panika.

Mark sa sklonil, aby Emmu pobožkal a vyzeral prekvapene, keď cúvla, akoby jej išiel ublížiť. Pohľadom mu však dala jasne najavo, aby si držal odstup.

„Čakal som milšie privítanie,“ povedal teatrálné so zdvihnutým obočím. Na hlavnej ulici v Nickelsdorfe naozaj pôsobil ako exotická návšteva. Alebo skôr vtrelec.

„Čo tu robíš? Ako si ma našiel?“ zašepkala Emma potichu, ale nalie-havo. Očami neprestala sledovať okolie. Ulica bola tichá a vyľudnená, tak ako vždy, ale riziko, že ich niekto uvidí, bolo reálne a Emma si to bolestne uvedomovala. *Načo som sa ja s ním zaplietla?!*

„Priznám sa, že to nebolo jednoduché, ale nie nemožné. Došiel som až do tohto zapadákov, ale asi by som musel klopať na každé dvere, aby som ťa našiel. Takže som rád, že si sa tu zjavila,“ vysvetlil Mark a kúti-ky úst sa mu jemne nadvihli. Nasadil si slnečné okuliare, aby nemusel žmúriť do slnka. Vyzeral, akoby pózoval na autosalóne – úloha, ktorú by zvládal famózne.

„Ale ja nie som rada, že si sa tu zjavil. A hovor tichšie!“ Emma sa zne-pokojene pozrela smerom k banke. *Poker face. Hlavne si udrž poker face.*

V hlave jej vírilo množstvo otázok, ale prioritou ostávalo, aby ju nikto nevidel. Naozaj nepotrebovala ďalšie klamstvo. V jej manželstve ich už bolo aj tak dosť. V jej živote ich už bolo naozaj viac, ako sa dalo bez ná-sledkov zvládnuť. A s každým ďalším klamstvom sa jej dva svety mohli zrútiť ako domček z kariet. Niežeby niekedy karty používala takým infantilným spôsobom. Emma nepotrebovala hľadať pokoj trpezlivým skladaním kariet. Nikdy. Práve naopak, pokoj bol pre ňu jed. V tejto chvíli mala však vzrušenia trochu viac, ako túžila riešiť.

*Čo ak Alex uvidí Marka? Čo ak Mark uvidí... no vlastne kohokoľvek z jej života na tejto strane oceánu. Ako sa sem, doriti, dostal?*

Otočila sa chrptom k banke. Aj napriek tomu, že stála na obrubníku nad ním, nemala šancu ho svojím útlým telom zakryť. Musí sa ho nejak zbaviť.

„Naozaj tu bývaš? Keď som sem dorazil, bol som si takmer istý, že som sledoval nesprávnu stopu,“ Mark si premeral Emmu v jej bielom tričku a jogových nohavičiach. „V teplákoch si naozaj sexi,“ povedal zamatovým, mierne chrapľavým hlasom, v ktorom bolo počuť túžbu a obdiv. Zahrabol si do nastajlovaných vlasov a jeden prameň mu padol do tváre. Aj oblečený vyzeral ako z reklamy na spodnú bielizeň. Jeho gestá boli pre každú ženu odzbrojujúce. Emma zacítila jeho tabakovú vôňu zmiešanú so silnou vanilkou a na zlomok sekundy zabudla, že sa ho vlastne potrebovala rýchlo zbaviť.

„Ahoj, Emma.“

Moritz, Alexov kolega z banky, ju vrátil do reality.

„Ahoj, Moritz,“ rýchlo sa zvrtila smerom k mladému mužovi, ktorý pri nej vždy zneistel. Profesionálna klamárka vedela, že najistejšie bolo nič nevysvetľovať. „Ideš na obed?“ opýtala sa s takou ľahkosťou a samozrejmou, akoby tam jej milenec vôbec nestál.

„Áno, mama ma už určite čaká.“

Moritz sa roztržite snažil odomknúť zámok na svojom bicykli a nervózne si utrel pot z nosa. Emma sa neprestala usmievať, jej očarujúci úsmev vždy fungoval. Úradník sa vôbec nepozastavil nad cudzincom pred bankou, nasadol na bicykel a odišiel.

„Čo tu, dočerta, robíš?“ Emma sa otočila späť k Markovi. Nástoječivosť v jej hlase ho trochu zaskočila.

„Ok, už si dala jasne najavo, že ma nechceš ani vidieť. Beriem na vedomie,“ Mark rozhodil rukami, ale v jeho hlase bolo počuť, že svoju podráždenosť len predstieral. „Vlastne ani ja ťa už nechcem vidieť. Aj keď mne je to, na rozdiel od teba, trochu ľúto. Prišiel som ti povedať, že sa musíš vzdať. Nemôžeš už v turnaji pokračovať.“

Emma si s nevôľou uvedomila, že ju jeho slová trochu sklamali. Potrebovala sa ho síce zbaviť, ale zamrzelo ju, že neprišiel s vyznaním lásky a neskrotnou túžbou po ďalšej vášnivej noci.

„V žiadnom prípade. To si si naozaj mohol ušetriť cestu aj námahu!“ odvrkla, a ak by nemusela myslieť na to, že by ju mohol niekto vidieť, tak by mu aj vylepila. V očiach jej iskril hnev. Cítila, ako jej po chrbte stekal pot nervozity, zlosti a napätia.

Prečo chcel, aby skončila? Žeby ich noc plná hladnej náruživosti mohla naozaj spôsobiť pre fešáka problém? Už minulý rok vraj v kasíne mali problémy, keď ich jeden z hráčov obvinil, že podvádžali s označenými kartami. Manipulácia s kartami nebola nikdy dokázaná. Prečo však sexy Talian letel ponad oceán? Prečo si dal tú námahu hľadať ju? V žiadnom prípade mu nedovolí, aby jej pokazil hru. Ani aby jej pokazil manželstvo.

Jeho odpoveď jej však vyrazila dych. Akoby to, že ju našiel, že sa tu objavil v bezpečí jej každodenného života, nebolo dost'. Už od tej vášnivej noci ľutovala, že mu podľahla. Zdalo sa však, že jej indiskrétnosť dosiahla úroveň prevyšujúcu akýkoľvek bank v kartách. Stratit' mohla naozaj všetko.

Niektro nafotil ich noc plnú zakázanej vášne. Mark Bellini bol jednoznačne v sračkách a spolu s ním bola v sračkách aj Emma.

„Vydierajú ma!“

## 4

Laura zamyslene hladkala prachovkou z peria nábytok a starožitné dekorácie. Malý obchodík na prízemí jej domu bol kedysi vychyteným starožitníctvom. Chodili sem nakupovať zberatelia z celej Európy. Jej rodičia mali záľubu vo vyhľadávaní unikátov s krásnymi príbehmi. Predávali svojim klientom presne to, kus nábytku a jeho príbeh. A niektorí klienti prichádzali hlavne kvôli príbehom.

„Na tomto stolíku servírovali čaj Márii Terézii. Franz Kafka hrával šach s týmito figúrkami,“ Laurina mama bola veľmi hrdá na každý nový kúsok. Malá Laura so svojim bratom potajomky sedeli na schodoch, ktoré viedli z obchodu do ich bytu a počúvali príbehy so zatajeným dychom.

Laurine oči plné melanchólie pozreli smerom ku schodom. Milé spomienky v nej prebúdžali smútok a prehlbovali prázdno v jej srdci. Mechanicky prechádzala po všetkých vystavených kúskoch. Vlastne už dávno neboli vystavené. Bývalé preslávené starožitnosti pripomínali skôr sklad čačiek a nepoužiteľného nábytku, ktorý už nikto nepotreboval a nechcel. Jediný príbeh, ktorý sa v preplnenom priestore niesol, bol príbeh Laurinho sklamania. Sklamania, ktoré ona sama spôsobila, a ktoré sa k nej ako bumerang vrátilo. Oprašovala haraburdy v obchode, akoby dúfala, že ich očistením nejako vyleští aj svoje problémy.

Keď sa sem po rozpade svojho manželstva presťahovala, väčšinu času strávila zatvorená vo svojej detskej izbe. Jej mama sa celý deň starala

o obchod s príbehmi a večer sa snažila svojej dcére pomôcť nájsť nový príbeh, alebo aspoň prepísať ten smutný, v ktorom sa ocitla.

„Laurinka moja, v živote robíme chyby a musíme za ne platiť. Výhodou pádu na dno však je, že sa odtiaľ dá ísť už len nahor,“ pripomínala jej mama, keď ju plačúcu držala v náručí. Objatia však netrvali dlho a Laura ostala sama. Sama s novou nádielkou smútku. Starožitníctvo po mame zdedila. A to bol jeho koniec.

Oči sa jej stretli s odrazom v starom popraskanom zrkadle s mohutným rámom. „Do tohto zrkadla sa usmievala aj cisárovná Sisi,“ v hlave sa jej ozval mamin hlas. Oči, ktoré sa na ňu dívali, boli smutné oči matky, ktorá stratila svoje deti. Smutné oči ženy, ktorá podľahla pokušeniu a stratila všetko. Strhanú tvár jej lemovalo niekoľko neposlušných prameňov, bledá pokožka zvýrazňovala líčne kosti. Pod vráskami a známkami smútku, viny a samoty boli ešte vždy črty krásnej ženy. „Mohla by si dobyť svet,“ povedal jej manažér modelingovej agentúry, keď sa ju v pätnástich snažil prehovoriť, aby začala pre neho pracovať. Ona nechcela dobyť svet. Túžila po rodine a deťoch. Túžila predávať príbehy, tak ako jej rodičia. Len tu bola doma. Kedysi.

*Aspoň, že dnes je deň úniku z reality.* Táto myšlienka takmer vyčarovala úsmev na jej tvári. Zvonček oznamujúci zákazníka ju však prebral z premýšľania. Do čerta, zabudla zamknúť.

„Prepáčte, máme zatvorené,“ otočila sa so strojeným úsmevom, ale kútiky úst jej na pol ceste zamrzli.

„Ty tu čo robíš, ty hajzle?!“ vyprskla na nevítaného návštevníka. „Ako si sa sem dostal?!“

„Wow. Jedno milšie privítanie za druhým,“ Mark Bellini prevrátil očami a rozčarovane sa poobzeral po tmavej zatuchnutej miestnosti. „Tak tu žiješ?“

„Ako si ma, do čerta, našiel? To sa mi snád' sníva,“ Laura neveriacky pokrútila hlavou a snažila sa nájsť akýkoľvek zmysel nečakanej návštevy. „Prečo si tu? Videl ťa niekto?“ zlostne šermovala prachovkou a vychrlila zo seba tie najpálčivejšie otázky.

Mark ustúpil o pár krokov, aby sa vyhol kúdelu prachu. Teatrálne si odkašľal a rukami sa snažil vyčistiť vzduch okolo seba, akoby odháňal osy.

„Ok, ok, spomal'. Na toľko otázok nemôžem ani naraz odpovedať. Videla ma Emma. Ona mi povedala, že mám prísť sem a počkať na ňu,“ Mark narazil do lampy za sebou a ledva ju zachytil rukou.

„Ako si našiel Emmu? A čo tu vlastne chceš? Nevedel si sa dočkať, kým ju opäť uvidíš?“ Laura si neodpustila ironickú poznámku a hodila pra-

chovku na mahagónový príborník vedľa seba. Zdalo sa však, že Marka netrápila jej poznámka, ani fakt, že Laura zjavne vedela o jeho vzťahu s Emmou. Oveľa viac ho trápil prach na jeho oblečení a nezrozumiteľne si hundral popod nos, kým si ho usilovne oprašoval. Laure začali horieť uši, tepna na čele jej navrela a celým telom sa jej rozliala horúčava.

„Všetko ti vysvetlím, ale počkajme na Emmu. Povedala, že je to tu bezpečné,“ konverzačne vysvetľoval Mark. „Ešte stále som v šoku, že bývate v takomto ‚šarmantnom‘ mestečku. Len nechápem, prečo hľadáme bezpečie. Čo sa tu už v tejto prdeli sveta môže stať?“

Facka, ktorá mu pristála na tvári, ho zaskočila. Presná, silná a rozhodná.

„Fuck you!“ Mark vyprskol cez zatvorené zuby a rukou si šúchal červené líce.

„Fuck you!“ vykrikla Laura. Ani nevedela, na čo bola naštvaná viac. To, že sa tu zjavil, jej predsa nemohlo ublížiť. Jej existencia bola už taká neznesiteľná, že ak by sa jej gamblerské avantúry dostali na svetlo sveta, tak už jej to nemohlo veľmi uškodiť. A možno by to bolo dobre. Aspoň by na isto vedela, že všetko je stratené. Už by nebola šanca, že by jej deti alebo ich otec odpustili. Nádej by odišla a možno by konečne mohla nájsť vykúpenie. Či už v novom živote alebo v samovražde. Talianova prítomnosť ju však vytáčala do nepričetnosti. Nemohla dovoliť, aby skazil život priateľkám. Potrebovala sa upokojiť a zistiť, prečo tu vlastne bol. Spontánne zaucho, ktoré mu uštedrila, jej pomohlo dostať sa do rovnováhy. Bola naštvaná, ale aj zvedavá, prečo tam bol a ako ich našiel.

„Pod' hore, ty hajzel! Počkáme tam na Emmu,“ Laura rukou ukázala smerom ku schodom. Mark sa jej gestu inštinktívne uhol. Už sa poučil, že jej ruka bola neriadená strela. Laura sa uškrnula s pocitom malého víťazstva, pokrútila pobavenou hlavou a vyrazila hore po schodoch.

„Dáš si kávu?“

„Máš niečo tvrdšie? Asi to obaja budeme potrebovať.“

## 5

Emma vošla do banky a opatrne predýchavala šok z nečakaného stretnutia. Automatické dvere sa za ňou zavreli a ona ostala stát'. Zavrela oči, aby opäť našla silu v nohách. V duchu začala počítať do desať, ale v polovici prestala a s nepríjemným pocitom otvorila oči. Ildikó, ktorá už chcela zamknúť a ísť na obed, na ňu netrpezlivo civela.

„Pokoje zamknite a choďte, veď ja trafím,“ usmiala sa Emma.

Staršia pracovníčka banky, ktorá tu pracovala takmer celý život, mala už len pár rokov do dôchodku. Na svojej práci si najviac vážila obedňajšiu pauzu. Vedela však, že nechať cudziu osobu – aj keby to bola riaditeľova manželka – samú, aby sa prechádzala po pobočke, nebolo v poriadku. A dala to Emme najavo zdvihnutým obočím a skeptickým výrazom na tvári.

„Šéfe, tak ja už idem na obed. Máte tu manželku,“ zakričala od dverí. Tým pokladala svoju povinnosť za splnenú a odišla. Emma sa za ňou obrátila, ale stará dievka už bola na svojej misii za kysnutými knedľami a obedňajším kŕmením svojich desiatich mačiek.

V prítmí opustenej banky Emma vyrazila k Alexovej pracovni. Rukou mimovoľne prešla po pulte, kde Moritz a Ildikó celý deň obsluhovali klientov banky. Mali tam uzamknuté pokladne, v ktorých bol pravdepodobne len zlomok toho, čo mala Emma na svojom účte v daňovom raji. Nemyslela ale na to, v hlave už rýchlo formulovala možné výhovorky, ak by nejaké musela použiť. Mala s tým dlhoročné skúsenosti, takže jej to naozaj trvalo iba chvíľku. Zaklamať vedela rýchlo – a častokrát veľmi spontánne v rámci improvizácie – ale to ešte neznamenalalo, že si vymýšľala rada. Aj keď zmes viny a radosti, keď jej niekto uveril, rešpektíve naletel, robila každú lož mini dobrodružstvom.

Na konci krátkej chodby sa postavila na špičky a nazrela ponad mliečne sklo. Spoza monitora počítača vytrčal tmavý uhladený účes. Jej muž velil tejto expozitúre a bral to veľmi vážne. Keby tak vedel, že jeho žena mala zrejme viac peňazí, ako denný limit tejto pobočky!

Emma sa usmiala nad jeho dôležitým výrazom. Z profilu videla, ako sa mračí na nejakú tabuľku v počítači. Zrejme sa len snažil zaostriť. Neuveriteľné, ako už dobré dva roky odmietal akceptovať, že potrebuje okuliare. Aj muži majú svoje muchy. Emmu zaliala vlna nehy a lásky. Nenávidela život s ním, ale milovala jeho. Snažila sa s ním prežiť, ako najlepšie vedela. Darilo sa jej to len s veľkou dávkou hazardu, ale robila ho šťastným a on ju tiež.

Jednoduchá kancelária veľkostíou zodpovedala významu tejto malej pobočky. Oproti dverám bolo veľké okno, ktoré presvetľovalo skromný priestor a neposkytovalo žiadny výhľad. Skrine plné zakladačov lemovali všetky steny. V strede bol stôl v tvare písmena L, za ktorým Alex trávil väčšinu svojho času.

Všetci zamestnanci chodili na obed domov. Alex jedol v práci obed, ktorý mu priniesla Emma. Občas sa jej podarilo zlákať ho na menučko v miestnej reštaurácii, ale väčšinou bolo jasné, že ho čísla nepustia.

Ani teraz si nevšimol, že Emma stála v otvorených dverách. Ildikino varovanie zrejme vôbec nepočul.

„Objednal si niekto obed?“ Emma sa so širokým zvodným úsmevom oprela o zárubňu. Srdce jej ešte stále búšilo po predchádzajúcom stretnutí, ale na jej výraze to vôbec nebolo poznať.

Alex zdvihol pohľad a na tvári sa mu ihneď zjavil úsmev plný lásky. Emma vedela, že ju miluje a rovnako vedela, že sa od prvého dňa bál, že jej nestačil ani on, ani život na malej dedine. Každý deň ho prekvapilo, že tu ešte stále bola, starala sa o ich dom, o záhradu, o ich syna. A každý deň mu pripravila obed. Najúžasnejšia žena na svete bola stále jeho ženou.

„Ako sa má najlepšia a najkrajšia obchodná zástupkyňa?“ Alex sa oprel vo svojom vysokom čiernom kresle, ktorého koža vykazovala známky dlhodobého použitia. Vystrel ruky nad hlavu a slastne si natiahol chrbát.

Emma k nemu prešla, vtisla mu na líce rýchly bozk, odsunula papiere a hravo vyhupla na jeho stôl.

„Počkaj, mám tam žiadosti o hypotéky. Celé ráno som ich trie...“

Emma si vyzliekla tričko. Neplánovala to a prekvapilo ju to možno aj viac ako Alexa, ktorý hneď zabudol na hypotéky a s túžbou sa zahľadel na jej prsia, ktoré v bielej push-upke svojou súmernosťou a dokonalosťou úplne zmagnetizovali celú jeho osobnosť. Jeho túžobný pohľad Emmu povzbudil, zošuchla si topánky a nežne, ale intenzívne, mu začala chodidlom masírovať rozkrok.

„Nemali by sme... čo ak niekto príde,“ Alex nepresvedčivo zaproteštoval. Teda jeho hlava. Všetko ostatné nasvedčovalo tomu, že Emmina výzva bola prijatá vášnivo.

„Pššššt,“ zohla sa k nemu a priložila svoj dlhý elegantný ukazovák na jeho pery. Zošuchla sa zo stola a sklonila sa k nemu. Ich pohľad sa stretol. Cítila, že bojoval medzi pocitom zodpovednosti a ohňom vášne. Boj, ktorý zodpovednosť prehrávala. Rukou jej pevne chytil vlasy a pritiahol si ju k sebe. Najprv jej jazykom pomaly prešiel po hornej pere. Žiadostivo sa zahľadela do jeho tmavých očí. Jeho teplý dych voňal po káve. Cítila, ako jej stúpol tep a každý jej pór začal odpovedať na jeho výzvu. Ich pery a jazyky začali tancovať v rytme narastajúceho vzrušenia. Šikovne mu rozopla opasok a nohavice. Mala pocit, že počula tlkot jeho srdca. Chytil ju za ruku a nežne ju navigoval cez poslednú vrstvu oblečenia. Na chvíľku sa od neho odtiahla a rukou začala rytmicky pohybovať zhora nadol. Pri každom pokuse o bozk sa jemne uhla a trápila ho odmietaním a prijímaním zároveň. Táto hra ich oboch vzrušovala. Emma sa zviezla na kolená a ruku jej vystriedali ústa. Alex zastonal

najprv bez zvuku a o pár rytmov neskôr už naplno. Pri svojej krásnej žene vždy stratil sebakontrolu.

„Ešte má niekto chuť aj na obed?“ Emma zdvihla oči a žmurkla.

Alex ju jemne, ale rázne schmatol za jej ryšavú hrivu a vytiahol k sebe. Zahryzol jej do krku s láskou, náruživosťou a oddaním najšťastnejšieho muža na svete. Emmino telo túžilo po pokračovaní a vlastnom vrchole, ale vedela, že teraz nebol na to čas a tak ho prudko objala a držala bez slov. Vášň vystriedal smútok. V žalúdku jej opäť dozrela vina, ktorá sa tam od rána prevaľovala. Zacítila vlhko v očiach a rýchlo nimi zaklipkala. Po chvíľke ju odtiahol a pozrel na ňu očami oddaného psíka.

„Musíš dnes naozaj odísť?“ zaprosíkal.

Emma milovala jeho oddanosť. A možno preto ju zneužívala.

„Miláčik, vieš, že musím. Nemôžem za to, že som taká úspešná. Tento mesiac som predala toľko rúžov a šminiek, že chcem, aby som urobila prednášku,“ zašepkala mu Emma do ucha a hneď cítila, ako mu teplý dych na zátylku vyslal celým telom slasť, elektrizujúci pocit. Obaja sa s nevôľou odtiahli, aby odolali ďalšej vlne vzrušenia.

„Veď si tam bola pred tromi týždňami. Nie sú tie vaše stretnutia nejako často? Vykašli sa na tú kozmetiku,“ Alex zaboril tvár do jej poprsia. Rukami zľahka a zároveň pahltné hladil každý stavec a sval na jej chrbte.

Emma, Laura a Anna boli najúspešnejšie reprezentantky známej kozmetickej značky v Rakúsku. Aspoň to verila celá dedina a hlavne ich rodiny. Bol to bezpečný a hodnoverný príbeh, ktorý im pomáhal žiť život v kasíne bez toho, aby museli stále hľadať výhovorku, prečo na víkend odchádzali. V posledných mesiacoch to bolo trochu náročnejšie, lebo nemali na výber, kedy pôjdu. Termíny turnaja boli dopredu stanované.

„Láska,“ Emma mu, takmer úprimne, vrátila pohľad malého šteniatka, „ty vieš, že ja by som najradšej ostala s tebou, ale naozaj nemôžem dievčatá sklamať. Počítajú s mojou podporou. Mnohé z nich majú len tú kozmetiku a nič a nikoho iného na svete,“ dodala a sklonila hlavu nabok. Ku gestu nevinnosti doplnila aj zaklipkanie mihalnicami.

„Ja viem. Ale budeš mi chýbať,“ Alex ju pobožkal na čelo a nežne sa s ňou postavil. Kým si on zapínal nohavice, ona pohľadala tričko. Skôr než si ho stihla obliecť, Alex si ju ešte raz pritiahol k sebe. Jeho ruky boli ihneď, teplé a žiadostivé, späť na jej prsiach. Emma sa nežne, a trochu s nevôľou, odtiahla.

„Ale, ale, pán manažér. Nepotrebuje si náhodou usporiadať žiadosti na hypotéky?“ prebehla okolo stola a natiahla si tričko. Rukou mu poslala vzdušný bozk.